

A teremtés aranyszálán igazgyöngy minden ünnep*

Kedves keresztény magyar testvéreim!

Ez a mai nap, ha nem is jelöljük a hivatalos ünnepeink sorában, valójában mégis ünnep. Mindig nagyon nagy dolog, ha magyarok, a Krisztusban, az isteni jövőben bízók emberek összejönnek. Ahogy mondják, ha négy-öt magyar összehajol, ott velünk van mindig az a szentlélek, aki hisz, és mi itt négy-ötnél jóval többen vagyunk. Köszönöm a meghívást, köszönöm, hogy szólhatok önök-höz.

Mint már említettem, habár nem piros napos ünnep, hogy most összejöttünk, de biztos, hogy ünneppé teszi az a buzgalom, az a szeretet, amivel önök idejöttek. Én az anyaországban egy olyan magyar író vagyok, aki úgy gondolom, hogy ha adott az Isten tehetséget, akkor azt a kötelességet is adta vele, hogy próbáljak meg véleményt formálni, próbáljak meg segíteni ebben a nagyon nehéz világban. Elsősorban azoknak, akik magyar földön, magyar gyökerekkel születtek. Köszönöm a meghívást meghívóimnak is, és önöknek is, hogy meghallgatnak. Én megírtam egy kiselőadást, de közben élőszóban, pontosabban szabad fogalmazással is fel fogom dúsitani. Azt a címet adtam neki, hogy Elhomálylott ünnepeink. Mindannyian érezzük: hogyha nem vigyázunk, akkor elveszik ünnepeinknek az eredeti jelentése. Kiüresedett emberek vesznek körül minket ebben a világban, akik valójában úgy tekintenek az ünnepre mint valamiféle ellenségre. Azt mondják, meg kell hagyni, hogy legyen, de valójában nem örülnek annak, hogy az ünnep kinövi magát a hétköznapi sorából. Van egy önmagát művésznek nevező, nyugati körökben igen elismert személyiség, úgy hívják, hogy Andy Warhol. Ez az Andy Warhol egyszer egy interjújában szokatlan őszinteséggel nyilatkozott az öt körülrajongó újságíróknak arról, hogy mit szeret a világban, és mit nem. Azt mondta ez a divatos művész, hogy nem szeretem a vasárnapot,

mert olyankor zárva vannak az üzletek. Tessék ezt a mondatot jól átgondolni. Minden benne van. Nem szeretem a vasárnapot, mert olyankor zárva vannak az üzletek. Elborzasztó, de legalább őszinte szavak, legalább elmondta, hogy az ő lelkületében, az ő életminőségében mi a fontos, és mi nem az. Tulajdonképpen az egyre sokasodó plázák, a nagy bevásárlóközpontok vették is a lapot, és világszerte egyre gyakoribb az ún. ünnepi nyitva tartás hétköznapi rend szerint. Vagyis: ne legyen egy pillanata sem az embernek, még az ünnepeken sem, hogy ne lehessen valamit vásárolni! Már ha van rá pénze. Az ünnep ebben a sivár felfogásban csupán munkaszünetet jelent, amikor még komótosabban lehet a tömött polcok között lötyögni, turkálni mohó megkívánással, szükségesnek érezni még azt is, ami valójában fölösleges.

Régen a bolti eladókat, ami egy rendkívül tisztességes szakma volt, arra tanították, hogy rögtön menjenek a vevő elé, és nagyon udvariasan mutassák meg neki, hogy mi található a boltban. Ma úgy mondják, hogy a nagy plázákban arra okítják az alkalmazottakat, hogy a vevőnek ahhoz, hogy megtalálja, amit igazán keres, legalább kétszáz-háromszáz méter különböző polcok között kelljen végigmennie, mert menet közben megkívánja az árut, és ha kell neki, ha nem, leveszi a polcról, és elkölti a pénzét. Ennyit változott már önmagában a kereskedelmi erkölcs is, amit (legyen hétköznap vagy vasárnap) mindenképpen érvényesíteni kell.

Valójában ma az emberek nagy része nem betölteni akarja azt a szűkre szabott időt, amit egy embernek juttat a kegyelem, hanem egyszerűen csak eltölteni.

Csak úgy lötyögni. Az ünnepek pedig arra valók, hogy többet lötyögjünk. Nagyon simán halad az időnek a fonala, hosszabb-rövidebb szakaszokban, ún. ajonokban, aztán hirtelen, de csak a felszínen, kiszámíthatatlanul valahogy csomóba áll, és ún. kairosszá sűrűsödik.

* Elhangzott 2005. október 1-jén a muzslai Emmausz Kollégiumban a Vajdasági Pax Romana Ünnepeink a mi erősségünk tematikájú tanulmányi hétvégéjén Elhomálylott ünnepeink címmel.

Az emberre szabott évek rohanása, a hétköznapok sodra az Isten által levert útjelző cölöpökön pihen meg, és ott gyűjt új erőt.

A teremtés nem feketedő aranyzáján eredetileg igazgyöngy minden szakrális ünnep. Ez a lánc elszakíthatatlan, ezt mi keresztények nemcsak hisszük, tudjuk is, de ezek a gyöngyök, a mi ünnepeink ezen az aranyzálon, bizony egyre sérülékenyebbek. Karcolhatók, bemaszathatók (hány ünnepünket maszathatták bel!), de még ki is cserélhetők ún. csillogó, tenyésztett minőségre, sőt akár giccsesen színjátzó utánzatra is, az „olyan, mintha ünnep lenne” jelszóval —, de csak akkor, hogyha a viselőnek a látszat válik fontosabbá a lényegnél. Akad, aki úgy gondolja, a keresztény ünnepekörből szeszélye, ízlése, kénye-kedve szerint lekapcsolhat, kiiktathat egyet-egyet, hogy neki ez tulajdonképpen nem igazán kedves, pedig ezek a gyöngyszemek, az ünnepek szorosan összetartoznak.

Az év haladtával egymás után bomlanak ki az ünnepeink: értelmüket, üzeneteiket eszünkben, szívünkben megforgatjuk, a hétköznapok csatáihoz innen nyerjük a municiót, és így törekszünk egyre magasabbra Isten spirálisán, ahol a csúcs a majdani communió Krisztusban. A mai felülről szervezett közösségekben, bizony, veszélyben van az értékét őrzött ünnep. Ritkábban fordul elő, hogy szimplán és gátlástalanul kiradirozzák a naptárból — bár volt már erre történelmi példa — ennél sokkal rava-szabbul jár el a világ bitorló fejedelme és annak helytartói, egyszerűen meghamisítják az ünnepeinket. Így lett a karácsonyból télapó-ünnep, béke-ünnep, a húsvétból a termékenység, a tavaszi természet ünnepe, a pünkösdből egyszerű majális-alkalom. Ha pedig formálisan meghagyják, illetve csak formálisan hagyják meg Krisztus Jézus földre lépésének és működésének a stációit, akkor megpróbálják a szellemi lényeket egyszerűen materializálni. Teljesen lesüllyeszteni az anyagba. S az elkényelmesedett, a szellemi tartalomra nem eléggé figyelő, ún. felületes hívők körében is társra találnak ebben.

Ilyen a mindenáron mennyezetig érő karácsonyfa, az össze-vissza festett üveggömbök, a gyertya helyett divatos villanyfűzér, amely mint a vészjelzés néha még idegesítően villog is. Én egyszer karácsonykor pusztán jó szándékból kaptam egy ilyen villanyfűzért, föltettük a fenyőfára, bekapcsoltam, hogy hátha szép lesz, hát valami borzasztó volt. Össze-vissza villogott rajta valami piros fenyegető szín, olyan volt, mintha Lucifer érkezett volna a jászolhoz, hogy nem elég már neked, édes lányom, a gyer-

tya, hadd legyen csak itt ez a rendkívül feltűnő elektromosság...

Ma már az evés-ivásba fulladtak az együttlétek. Nem arra gondolok, hogy nem jó dolog együtt lenni és jól enni, hát nagy isteni adomány a jó étvágy is és az összehozott család, hanem az a nagy baj, amikor kizárólag az a célja az ünnepnek, a karácsonynak is, hogy mit eszünk.

Ismerős, ugye: hetekig tart annak az összeállítása, hogy mit fogunk enni, rendkívül nehézkes a bevásárlás is, és a háziasszony meg a háziúr is, a gyerekek is voltaképpen úgy élnek végig az ünnepet, hogy esznek-isznak három napig, és csak utána kérdezik meg, hogy mit is ünnepeltünk. Tehát valamilyen módon teljesen materializálódik az, amiért az egészet csináljuk.

Micsoda kötelességszerű, mechanikussá szürkült ajándékozási kényszer munkál bennünk. Gondoljanak csak arra, hogy már novemberben elkezdődik az emberben ez a feszültség, hogy mindenképpen kell ajándékozni, akkor is kell, hogyha történetesen az illetőnek nincs rá szüksége, vagy pedig nem is tudjuk eltalálni, hogy mire van szüksége. Budapesten például — remélem, hogy Becskereken nem így van —, valami borzasztó az a vásári forgatag. A sátraknak, a kiabálásoknak, az ordításnak az a színtere, azok a lázas kereskedelmi akciók, amelyek tulajdonképpen csak a pénzszerzésre összpontosítanak. Nagyon profán dolog, amit mondok, de a saját fülemmel hallottam a Rákóczi úton egy hatalmas nagy ordítást karácsony előtt, már igen közel a szentestéhez, hogy „Akció, akció, akció, kerámiajászol a Szentcsaláddal, 20%-os engedmény. Akció!”

Gondoljanak ebbe bele: miként lehet szépséges szent dolgokat lehozni a vásári forgatagba!

Azután húsvétkor megismétlődik mindez. Ott van a húsvéti sonka, csülök, a böjtöt gyorsan feledtető lakoma, az olvatag csokoládéból készült barikává lefokozott hatalmas, isteni bárány. A tojás tulajdonképpen a titokzatos életkezdet szimbóluma, de felmaszizva nem más, mint ennek az elgiccsesítése, ráadásul azzal a szöveggel, amit már a kisgyerekeinknek mondunk, hogy a nyuszi tojta.

Vajon nem kellene-e ezeket a hatalmas keresztény ünnepeket igazi spirituális mélységükben átélni?

Egy gyalázatos televíziós műsorról kívánok szólni, de azért megjegyzem, vannak időnként olyan vetélkedők is, amelyeket az ember nagyobb bizalommal néz meg, hát ha nézhető lesz, s néha valóban gyarapítja is az embernek a látókörét, de teljesen elkeseredtem, amikor az egyik ilyen vetélkedőben, egyébként egy intelligens, he-

lyes gimnazista kislánytól azt kérdezték meg, hogy mit ünneplünk húsvétkor? Így szólt a kérdés, mit ünneplünk húsvétkor. És ugye szokás szerint föl volt tüntetve egy a) válasz és egy b) válasz, hogy nyomja meg valamelyik gombot: a) húsvétkor Jézus születését ünnepeljük, b) húsvétkor Jézus Krisztus feltámadását ünnepeljük. És akkor látni kellett azt a szép fiatal arcot, hogy micsoda této-va zavar tükröződött az arcán. Hosszú, kínos tünődés (amiről mi azt gondolnánk, hogy ilyen kérdést még fölteni sem lehet, hát oly egyszerű és olyan világos), gondolkodott, és aztán azt mondta, hogy valami rémlik. Valami rémlik. Mintha inkább a b), de lehet, hogy az a). Ennél szomorúbbat a magyar ifjúság egy bizonyos rétegének az állapotáról nem lehetett volna felrajzolni. Krisztus feltámadásának az ünnepén azt mondja egy intelligens, helyes kislány, hogy mintha valami rémlik. Idáig jutottunk. Idáig jutottunk azon a bizonyos, önmagára olyan sokat adó Budapesten, és azon a rendkívül kicsivé határolt Magyarországon. Szeretném, hogyha ez nem így lenne, hogyha nem ez volna a jövőnk.

Az alkalom a fontos ma nagyon sok embernek, hogy rendezni lehessen valami buliszerűt. Az ünnep egy alkalom a bulira, a jobbik esetben: megpróbálni a harmonikus együttlétet még akkor is, hogyha egyébként egész évben háborús családi viszonyok voltak. Gondoljanak a hirdetésekre, mit hirdetnek a nagy ünnepeinkre? Wellness-hétféle! Sielési program! Csupa mozgalmasságot kínálnak, hogy jaj, te mai ember, csak el ne mélyedj a lelkedben, nehogy négy szemközt maradj a saját lelkeddel, menj el, csinálj valamit, mindig a külvilágban, mindig a szórakozásnak a szintjén. Csak semmi elmélyülés, semmi ihletett csend, semmi önvizsgálat! A gondok, a megoldatlan lelki kérdések, a személyes dilemmák eltussolva, nincs szembenézés, és nincs misztikus találkozás a legnagyobb égi lényekkel. Én azt sem szeretem, hogyha a Jézus gyermeket egyszerűen csak kékszemű, szőke hajú kis marcipánfigurának ábrázolják. Ez is bizonyos fokig leegyszerűsítése egy szakrális ténynek.

Gondoljanak arra, hogy a vízkereszt hogy elsüllyed az életünkben, amikor Krisztus teljes uralmát kezdi meg a jézusi egzisztenciában. A magasztos epifániáról mennyire nem beszélünk, pedig: „Ecce onas cimur! Istenből születünk!” Ez az első lépés, ennek a felismerése. A húsvétnál a katabázis és a katarzis teljesen egybemosódik. Talán a húsvét az egyik legváltozatosabb ünnepünk. Én megkísértem az egyik apokrif imámban a húsvétnak azt a fajta átélését megvilágítani, ami szerint én próbálom élni az

életemet. Gondoljanak arra, hogy húsvét áll a nagypéntekből, a nagyszombatból (milyen más a nagypéntek, mint a nagyszombat, a kettő egymás nélkül nem létezik), milyen más a húsvétvasárnap, és vajon mi történik húsvéthétfőn. Milyen sokszoros hangulatváltás, és mind egyiknek mélységes szakrális értelme van. Nagypéntekről én azt írtam: „Vegyek részt teljesen, kibúvót ne keressék, megmentőt ne várjak, még anyámra se nézsek, vegyek részt teljesen. Az ecetet ki ne köpjem, a jaigatást vissza ne tartsam, és ne hivatkozzam érdemekre. Vegyek részt teljesen. A gúnyra ne válaszoljak, csupaszságomat ne röstelljem, és ne reklamáljam a sorsomat. Vegyek részt teljesen! Az itelethozót és a végrehajtót, a közömbös ácsorgókat, és még az élvezkedő tömeget is egyaránt megkövessem: Bocsássatok meg emberek, bocsássatok meg, hogy még rosszabbá váltatok éppen most, a föl nem ismert történet által! De aztán jön nagyszombat. „Kijövünk a kínok mélységéből, már szabad ám remélni, a péntekről regélni, már szabad visszatérni, s a túlnant földélni. Már szabad a sebet bekötni, részvétekleben megfürödni. Már szabad a választ kérni, bár ami volt, csak Isten érti. Már szabad újra lábra kelni, és a szenzációt meghirdetni.” Húsvétvasárnap: „Giling-galang, szól a harang, szellő támadt, holt feltámadt. Tetszhalott csak, aki halott, hagyjatok most csapot-papot, áltanítvány, hű tanítvány, egymás mellett hű s a hitvány. Legyen tele minden utca, sugárút az Isten útja. Leborulni itt az idő, felemel majd, ha erre jő. Az istenség jelzöt váltott, az eltörlésért legyen áldott! Bosszúálló nincsen többé, irgalmas lesz mindörökké.” Aztán jön a húsvéthétfő. Bezuhanunk a hétköznapokba. „De jó, de jó, de jó itt lent, az égben van, ki égbe ment. De jó, de jó, de jó itt lent, a vigaszt még nem gatszág, mulatozzunk, hátha hagyják, csak egy napig hadd feledjük, mi végre és miért lettünk? Hoppszasza, hoppszasza, senki el ne mulassza.”

Ebből áll az életünk, mélységekbe, szenvedésekbe, katabázisba merülve katarzishoz jutunk, és utána visszatérünk a kicsi kis mindennapi apróságokhoz, esetenként a tévelygéseinkhez, az ostobaságainkhoz, a hibáinkhoz, amit folyamatosan ki akarunk küszöbölni, de ha ünnep nem lenne, ha nem volnának meg ezek a cölöpök, akkor erre sem volnánk képesek. Végül is, amikor a húsvét ünnepét ünnepeljük: „In Cristo morimur.” – mondjuk, „Krisztusban halunk meg és Krisztus által támadunk fel.” Általa győzte le az ember a halált.

De ott van a mennybemenetel, és ott van a pünkösdi kiadás, amiről talán még kevesebbet tudunk beszélni,

és kevésbé tudjuk az életünkben megélni, pedig enélkül a megváltás köre nem zárult volna be. És ezért nem mellesleg ez a két ünnep sem, mert ezt a két nagy szellemi eseményt a tudatunkba, érzéseinkbe, akaratunkba be kell hívni ezen a szép nyárelőn. Krisztus felviszi az Atyához a megmentett emberi szubsztanciát, ez a mennybenmenetel, és pünkösdkor, ahogy egykor az apostolok szeméről is, lehullik a hályog, és a tüzes nyelvek zúgásában megvilágosodhatunk: mi miért történt és történik folyamatosan. Ez a perc: „*Spiritum sanctum deveis cemus – A szent szellem, a Szentlélek által támadunk fel.*” Mennyire kívánjuk ezt? Mennyire kívánjuk ezt a hazánknak, hogy ő, bárcsak leesne a hályog nagyon sok embertársunk szeméről! Ő, bárcsak áthatná ez a szent szellem, és világosan tudná, hogy mit jelentett ebben a létezésben Krisztus megjelenése, és mit jelent számunkra a valódi ünnep.

Most néhány napja hagyjuk el Mihály arkangyalnak a napját. Erről azért kell szólnunk, mert ez nem hivatalos egyházi ünnep, egyébként sem tettük ünneppé, és én mégis úgy érzem, hogy Mihály arkangyalnak a léte és a korszellem mivolta nekünk, keresztényeknek végtelenül fontos. Nekem szokták azt mondani, és talán önök is hallották már, hogy amikor valami gyalázatosság történik körülöttünk a világban, akkor azt mondják álfelvilágosult és álliberális embertársaink, hogy ó hát, ez a korszellem, bele kell nyugodni. Ez a korszellem: hogy nincs érték, erkölcs, Isten, hogy a szerelem helyébe a pusztasexualitás jutott. Ez a korszellem. Kérem szépen, tiltakozunk! Nem igaz! A kor szelleme Mihály arkangyal. Minden kornak megvan a maga szentséges korszelleme, amelyik formálja, próbálja a földi világot áthatni. Ez, ami ma uralkodik, ez nem a korszellem, amelyik áthatja az emberek egy részét, hanem az ún. korlidérc.

A korlidérc el akarja venni Krisztustól, el akarja venni Krisztus hű szolgálótól az eredményeket, ő maga akarja előrehozni, megcsinálni, meghamisítani. Van egy luciferi működés a világban. A lidérc az, amelyik ily mértékben nyomorította meg és üresítette ki az emberek szívét. Korszellemünknek, Mihály arkangyalnak a kezében egy szakrális kard van. A szívre irányul az a kard, mert tudja, hogy a sárkány, sajnos, már az emberi természetben tekerögzik, és nekünk együtt kell legyőzni, nemcsak az ünnepeken, hanem a hétköznapiakban is. Ezek az ünnepek igazgyöngyök egy aranyfonálon. Ahogy gondoljuk őket, úgy tudjuk viselni is. Homályosan vagy eredeti fényükben. Azt persze nem tudom, hogy van-e beavatott élő ebben a mai furcsa, átmeneti világban, aki bizton állíthatná,

hogy a teljes mélységében bedolgozta a szentséges ünnepeket a személyes életébe, a hétköznapiakat is átgyúrta. Azt szoktuk mondani, és elcsépelet szófordulattá vált, amikor valamilyen dologról beszélünk, hogy ó hát, ez csak a jéghegy csúcsa. Mondhatnánk az ünnepeinkről is, hogy amit látunk belőlük, amit megél az emberek nagy része, az csak a jéghegy csúcsa. Ugyanakkor nagy kegyelem is, hogy az egyre háborgóbb létóceánon bolyongva legalább látjuk, ami a tajtékokból irányt mutatva kiáll, Isten ünnepeinek szilárd csúcsait. Itt kellene a mélységbe is mennünk. A luciferi ellenő folyamatosan ellene dolgozik a valódi létfeladatnak. Tompaságot, lustaságot bocsát az emberi lélekre. Gondolják meg, hogy hányszor vagyunk restek a jóra. Nem véletlen az, hogy elmarasztalóan szól a hitünk arról is, ha valaki mulasztással vétkezik. Tehát, ha lustaságból, gondatlanságból, pillanatnyi érdekekből nem cselekszi meg azt a jót, amivel egy másik embertársának segíthetne. Gondoljanak arra, hogy hányan sulykolják bele az emberekbe, hogy a józan realitást kell megélni. S általában amikor azt mondják, hogy a józan realitást, akkor azt jelenti, hogy lehetőleg ne gondoljatok eszményekre, ne gondoljatok isteni igazságra. Amit nem tudsz megfogni, mondják nagyon sokan, amit nem látsz a két szemeddel, az nincs. Holott az Isten realitása egy mindenek fölötti realitás a Földön. Az is baj, hogyha szentimentális ködökbe vonjuk a dolgokat, hogyha nem igazán, nem mélységesen nézzük meg, hanem valóban megelégszünk valamiféle felszíni áhitattal. Itt nem felszíni áhitatra van szükség, hanem arra, hogy a teljes életünkbe engedjük be azt, hogy mi történt a világban kétezer évvel ezelőtt. Fel kell vennünk a kesztyűt, mi, keresztények nem lehetünk gyávák. Fel kell venni a kesztyűt, hogy a maga valóságában ismerhessük meg mindazt, ami a világba az ünneppel érkezett. Ezt várja a világteremtő akarat tőlünk, hogy majdan az idők végezetén, ne csak szolgálói, de Isten barátai lehessünk. Ez az evangélium óriási ígérete. Az elkényelmesedő világban reménytelen, hogy még a sekélyessé rontott ember is a maga módján megpróbálja valahogy pótolni az ünnepet. Behelyettesített, kreált alkalmakat talál. Ez a karnevál, a fieszta, a szilveszter, erre is azt mondják, hogy ünnep. Ünnepeket rendeznek, bankettek, személyes évfordulók, születésnap vacsorák (a születés misztériumát még csak meg sem pendítve), óriási részegségbe fúló névnap iwaszatok. A név szentséges eredetét még csak meg sem gondolva. Halotti tor, amikor a halál szentségének még csak az érintése sem történik meg. Ahol nincs jelen Isten szelle-

me és Krisztus áldozata, legalább sejtelemszerűen, értsük meg, hogy ott ünnep sincsen. Ott csak buli van. Elegánsabb vagy közönségesebb, a lényegét tekintve mindegy. Bulizik az emberiség. Különterem, fogadás a Hiltonban vagy éppen duhaj mulatozás a sarki kocsmában, a lényegét tekintve, egyre megy. Nem ünnep, hanem buli van. S akkor gondoljunk a nagy, nemzeti ünnepeinkre. Most két ünnep előtt állunk, október 6-a és október 23-a közeledik.

A keresztény ünnepeket, hitünknek az ünnepeit sohasem szabad elválasztani a feladatul kapott nemzeti ünnepeinktől. Itt vannak a legnagyobb hamisítások.

Tegnap, amikor útra indultam, azt hallottam, hogy október 6-án bizonyos körök a whiskys rablónak a születésnapját akarják megünnepelni. Elképedtem. Gondoljanak arra, október 6-án a whiskys rabló mint ünnepelt, aki egyébként börtönben van. Idáig sülyedt az a bizonyos nemzeti öntudat! Közeledik október 23-a. Október 23-a és október 6-a között van egy láthatatlan fonál. Pontosabban október 6-a és november 4-e között, ami már a csodálatos '56-os forradalomnak a vége volt. Ez a kis Magyarország, amit oly kicsivé tettek, de amelyiknek erősnek és lélekben nagyknak kell lennie, nagyon sok hasonlóságot szenvedett el a forradalmaiban. Amikor 1849-ben Kossuth apánk forradalmát levertek, akkor a cári sereg vendégül látta Kossuth Lajost, még a kardjukat is meghagyták ezeknek a vitézlő, vezető katonatiszteknek. A cár tisztjei nagyon udvariasak voltak a magyarokkal. Azután érkezett a hajnal és átadták az egész társaságot Haynaunak és a kivégzőknek. Nézzük meg, mi történt november 4-e után. Én fiatal, szinte frissen szült anyaként éltem végig a forradalmat. Először ezt mondta a rádió: „A forradalom nem szűnt meg, csak átalakult. Senkinek nem lesz semmi bántódása.” Egy nagyon rövid idő telt el és jöttek a kivégzések, a kiskorúnak a büntetéshasasztása, amíg föl nem lehetett akasztani, amikor nagykorúvá vált. Tehát a hazugság, az ígéretés és utána a kiméletlen realitás. A nemzeti ünnepeink mindig olyanok voltak, hogy becsapták tulajdonképpen a magyarságot. Azután sok minden más hasonlóságot mondhatnék, de csak gondoljanak arra, hogy 1849 után nem sok esztendő telt el, hogy 1867-ben a Habsburgokkal a kiegyezést Magyarország létrehozta. Itt nem az volt a baj, hogy a lehetőségek szerint létrejött a kiegyezés, hanem az visszatetsző a magyar szíveknek, hogy akkor elkezdtek azt mondogatni arról a Ferenc Józsefről, aki október 6-át megrendezte, elkezdtek azt mondogatni, hogy a mi Ferenc József apánk.

Nem tudom, talán az idősebbek emlékeznek rá, tehát a gyilkosból a mi apánk lett. Gondoljanak a Kádár-korszakra. Gondoljanak arra, hogy ez a hamis ember milyen praktikákkal intézte el, sőt sietette Nagy Imrének és társainak a halálát, és utána megtörtént az, hogy az egész ország azt kezdte mondani, hogy „bezzeg a mi Kádár apánk”. Persze, nem mindenki, de nagyon sokan. Mi, magyarok a nemzeti amnéziának vagyunk a részesei, nagyon sok embertársunk elfelejti, hogy mi történt, elfelejti, hogy kik a bűnösök, és elfelejti, hogy az áldozatoknak nagy szüksége van szeretetre, méltánylásra, és arra, hogy az utókor legalább ne alázza meg őket. Ezek nagyon fontos ünnepek.

Én azt gondolom, hogy itt Becskerekén is a magyaroknak eszébe jut, és a szívébe kerül, hogy mi mindent tett ez a nemzet, és milyen véráldozatokat hozott, és végül is mire tudott jutni. Ezek az ünnepek megtörténtek, ezek az események ott vannak a szívünkben. Nem hiábavalóak, mert 1956 sok mindent előre dolgozott. 1848-49 nélkül nem jöhetett volna létre az az így-úgy, de valahogy mégis csak aránylagosan virágzó gazdaság Magyarországon, ami az első világháború előtt még volt.

Van azonban nekünk, magyaroknak egy olyan ünnepünk, ami nem valósult meg. Ami lehetett volna. Tavaly december 5-én. Óriási lehetőség volt a magyar nemzet előtt. Egy olyan ünnepet tudtunk volna csinálni, ami örökre beleírta volna az emberek szívébe a magyar nemzetet, és azokat, akik tudták, hogy miről van szó. Nem titok, akik engem ismernek, vagy olvastak tőlem valamit, tudják, hogy én az egyik leglelkesebb szószólója voltam ennek, és talán nem tartják furcsának, ha azt mondom, hogy ez számomra nem volt politikai ügy. Itt nem politikáról volt szó elsősorban, hanem arról a keresztény, krisztusi üzenetről, hogy amit a legkisebbel cselekedetek közzületek, azt értem cselekedtek. Itt a Krisztus-arcnak adott a magyarság egy része egy nagyon-nagy pofont. Én így értelmeztem. Én azt értelmeztem ezen az elszalasztott ünnepen, hogy milyen jó lett volna, hogyha december hatodikán reggel az elszakított kis házakban, kunyhókban, vagy akár lakótelepeken úgy ébredt volna föl az a magyar asszony, az a férfi, az a gyerek, és az a sok mindent megélt öregember, hogy azt mondhatta volna, hogy testvéreink vannak, szeretnek minket, és valamit kinyilvánítottak. Ezt elvették ezektől az emberektől, én ezt ösbűnnek tartom, nyíltan hirdetem, olyannak, ami elévülhetetlen bűne lesz annak a periódusnak, amit Magyarországon ma jeleznek. Én azt kérem önöktől, és amikor erre módom

van, mindig elmondom, hogy ne felejtsek el szegény Magyarországot. Én azt hiszem, hogy úgy jártunk egy kicsit, hogy most középen lyukadt ki az ország, tele vagyunk szellemi lyukakkal, és mi vagyunk a cérnák, akiknek ezt be kell foltozni. Ma a haza a határokon kívül van. Az a furcsa helyzet állt elő, hogy önök tartják össze így körös-körül ezt a szegény Magyarországot. És én nagyon hiszem, hogy ezt a nagy erkölcselenséget talán be lehet foltozni, talán még jóvá lehet tenni. Itt, azt gondolom, hogy a szellem embereinek nagyon sok dolga van, nem lehetünk közömbösek, nem hódolhatunk be annak, hogy a modern szellem értelmében ez nem érdekes, hogy csak az az érdekes, hogy európaiak vagyunk, hogy csak az az érdekes, hogy a globalizáció beszövi a világot. Kérem szépen, ezek eléggé hamis dolgok akkor, hogyha az eredendő gyökereinket elfelejtjük és elfeledtetik velünk. Én erről azért beszéltem, mert én még egyszer mondom, nekem december 5-e egy gyászkeretes, meg nem valósult ünnep. Amiben viszont hiszek, hogy lesz még egyszer ünnep a világon, ahogy Vörösmarty is mondta. Ezeknek a nagy nemzeti ünnepeknek olyanokká kell válniuk, amelyek össze vannak kapcsolva a szakralitással. Én most néhány társammal együtt azon buzgólkodom Magyarországon, hogy értse meg a politika, hogy szakrális alapok nélkül nem lehet jót tenni, sem az emberekkel, sem egy országgal. Először meg kell tudnunk, meg kell tanulnunk, hogy miért születünk erre a világra, hogyan lehetünk valóban Isten gyermekei, és ezt, hogyan kell a hazánk javára fordítani. Ha ezt nem tudjuk, akkor egy matériába süppedt, ügyeskedő, önérdekeket néző csoportnak a martalékává leszünk. Én azt gondolom, hogy ezt éppen a keresztény szellemből eredően nem engedhetjük meg. Komolyan kell vennünk a felszólítást, hogy „Sursum corda! Fel hát a szívekkel!” Ne csak ide nézzünk, magunk elé, erre a megtépázott, véráztatta, keserves földre, emeljük fel a szívünket, van, aki fogadja, van isteni fogadókészség. Az a krisztusi lény, aki itt él a földön, és aki a földet hatotta át a vérével, az vár minket. Talán nagyon nagy baj volna, hogyha ebben a világválságos időben azt gondolnánk, hogy úgymint ránk szakad az ég. Ne várjuk meg, amíg ránk szakad az ég. Emeljük a földet kicsit közelebb hozzá. Szolgáljunk mi is, ahogy nekünk is szolgál ez az egész teremtett világ, a növények, az ásványok, az állatok. Szolgáljunk mi az angyalainknak jó gondolatokkal, jó cselekedetekkel, igaz érzésekkel, mert ők is éhesek. Ma a földet, Magyarországot és az elszakított részeket, ezek a sovány, csontos szárnyú angyalok lengik körbe. S higy-

gyék el, hogy most is itt vannak az ablakoknál, éhesek, és csak mi tudjuk őket etetni. A szívünkkel és a gondolatainkkal. Így lehet tulajdonképpen a hétköznapból is ünnep, így lehet egy napot megszentelni, ha reggel tudjuk, hogy mire nyitjuk a szemünket és miért, és így megyünk el esténként abba a végtelen szellemi birodalomba, ahova valójában mindannyian tartozunk. Meg is kérdezhetjük azt is, hogy akkor vajon le kell-e becsülni hétköznapjainkat? Nem! Azt írtam körülbelül húsz évvel ezelőtt egy eszémben, s azt ma sem gondolom másként, hogy ezeknek a magas isteni szféráknak az e világ, tehát a fizikai élet, amit mindennap megélünk, nem közömbös. És ezért nem azt sugallom, hogy egyáltalán nem fontos a szorgalom, a fogaskerekek portalanítása, az avult berendezkedés átgondolt cseréje, a felforgatás, rendcsinálás, a takarítás a mindennapjainkban. A barkácmunka ezeken a gyorsan rozsdálló szerkezeteken nagyon is fontos, mert ide vagyunk kötve húsban, vérben. Csontokra tapasztottan élünk, ezeket a hétköznapokat meg kell csinálni, élni kell. Nagyon is fontos dolgok ezek dologidőben, de nem a hetedik napon. És ugyanúgy fontos, hogy minden esetben emelkedett gondolatainkban éljünk. Amikor nem végezzük el a mindennapi kötelességeinket, az is vétek tulajdonképpen. A hat napon ezt meg kell tenni, és a hetedik napon megnézni, hogy ugyan miért élünk egyáltalán? A profánt is áthatja a szent, és a hétköznapot is mintegy lépésről lépésre előre átvilágítja az ünnep. És az ünnepben tévedhetetlenül szembesülünk, hogy megcselekedtük-e menet közben, amire az ünnep a világba küldött minket. Ahogyan említettem, számomra bizonyos alapvető cselekvések nem politikai ügyek. Ahogy nem volt az december 5-e. Azt tartom, hogy ünnepnek és hétköznapnak a megszentelését sem lehet politikai praktikákkal kisajátítani. Én azt hiszem, hogy az egyik legnagyobb gondunk mindannyiunknak, magyaroknak, akik végigéltünk egy Isten- és emberellenes diktatúrát, a legnagyobb gondunk az, hogy hogyan tudjuk megteremteni a hétköznap, a dolgoz munká és az eszmélkedő ünnep között a harmóniát. Nagyon sokan vannak, akik azt mondják, hogy az igazi keresztény ember nem törődik ezekkel a mindennapi, csip-csup dolgokkal, csak állandó jelleggel égre emelt tekintettel él, azután még többen vannak, akik azt mondják, hogy semmi más nincsen, csak a hétköznap valóság, hogy amikor elszólít minket innen az életből az isteni akarat, akkor valóban a semmiségbe megyünk, tehát nem kell ezzel törődni. E között vergődik ma az ember. Én pedig úgy gondolom, hogy az

a hatalmas isteni lény, aki az ünnepeinknek sorát és tartalmát megszabja, és akit Jézus Krisztusként próbálunk követni immár kétezer esztendeje, az világos üzenetet küldött ennek a világnak. Mindent tudott, mindent tudott előre, és mindent meg is adott. Ő mondta azt, hogy nem csak kenyérral él az ember, hanem az Isten igéjével. Ha azt akarta volna üzeni, hogy ne egyetek emberek, akkor ezt mondta volna. Ha azt akarta volna üzeni, hogy nem kell ige, csak a hasatokat töltsétek meg, ezt mondta volna. De ez blaszfémia, mert Krisztus a világ ura, aki mindent tudott. Ő volt az, aki szaporította a kenyeret. Nem azt mondta az éhes embereknek, hogy menjetek haza, vagy koplaljatok három napig. Amíg itt vagyunk a Földön a Teremtő szándéka szerint, addig enni kell. És addig bűn az embertársainkat nyomorúságban hagyni. Ez nem politikai kérdés, ez a keresztény életnek a kérdése. És azt hiszem, hogy ez vár még a világra, ezt megérteni, hogy a cselekedeteknek a rugója, az minden körülmények között az evangéliumi üzenet. A politika sokat segíthet, van rossz politika, van jó politika. Szívünk minden vágya az, hogy olyan irányultságú politika legyen az emberek felett, amely valóban meghallgatja a valós kéréseket, és tudja, hogy ő is csak Istent szolgálja. De helyettünk nem fog mindent megoldani. Ha mi nem tudunk lélekben, testben, működésünkben változni, akkor a legjobb politika sem tud dolgokat helyrehozni. Amikor 2002-nek az adventjén jártunk, én eléggé elkeseredett voltam. Egy ünnepi, adventi előadásra hívtak, ahol tudtam, hogy körülbelül 1000-1200 ember lesz jelen, és én nagyon el voltam csüggedve. Ismerik ezt az érzést, amikor az ember úgy gondolja, hogy hát akármit csinálunk, a dolgokon nem tudunk változtatni, kis emberek vagyunk, nincs hatalmunk. És akkor lett nekem egy lelki segítségem, akkor jutott el hozzám Teréz Anyának egy interjúja. Hát én Teréz Anyát az egyik legnagyobb jelenkori szentünknek tekintem. S akkor ettől a kicsi, törekeny, töpörödött öregasszonytól egy cinikus újságíró megkérdezte, tulajdonképpen azt kérdezte meg, amivel én is kínlódtam. „Ugyan mondja meg már asszonyom, mit számít az, amit maga csinál? Fölszedik a leprásokat, lemosdatják a haldoklókat, együtt vannak velük, segítenek valamit, de hát asszonyom, hát olyan végtelen az igazságtalanság, a kiszolgáltatottság, olyan nagy a szenvedés a világon, hogy ez semmi, amit maga csinál, akár fölösleges.” S akkor azt mondta ez a drága asszony, aki szent volt, mert mi csak

küszködő emberek vagyunk, de ő szent volt, ő azt mondta, hogy „nézze, én tudom, hogy a fájdalom óceánja végtelen, de én és a lányaim mindennap elveszünk egy cseppet ebből az óceánból. Ezért élünk.” És akkor az én bolond, kételkedő, csüggedt szívem megnyugodott, mert azt gondoltam, hogy ezt megkaptam én is, de nemcsak én. Minden egyes ember, mind-mind, akik most itt ülünk ezekben a padokban, egy cseppet el kell venni a hazugságból, az igazságtalanságból, az aljasságok tengeréből, segíteni kell, és ez nem függ rangtól, nem függ iskolai végzettségtől. Krisztus hozta el nekünk azt, hogy a legkisebben is keressük az ő képét. Én azt hiszem, hogyha az a narancssárga mellénykében takarító utca-seprő egy beteg öregasszonynak a háza előtt elsöpri a téli havat, akkor megtette a magáét. Benne van Isten kegyelmében, benne van a mi szívünkben is, benne van a magyarság jövőjében. Akkor én egy kicsit megerősödtem, leültem és fohászkodtam. Azt kértem az én Istenemtől, hogy adjon nekem valamit, amit elviszek 1000-1200 ember közé, amiből azt fogják érezni, hogy nemcsak csüggedtség van a világon, nemcsak belenyugvás, hanem reménység is van, mert remény nélkül élni nem lehet. S akkor úgy éreztem, hogy szinte társszerzővel született meg az egyik apokrif imám, az Ima Magyarorszáért, ami voltaképpen azért az ünnepért imádkozik, ami még a magyarok számára nem érkezett el. Aztán akkor történt meg az a végtelen kegyelem, hogy ebből Magyarországon kultuszvers lett, úgy tudom, hogy itt is néhányukhoz eljutott. Egy dombormű készült belőle, a Magyar Szentek templomában vésték bele az agyagba ennek a versnek néhány sorát, Kocsár Miklós megzenésítette, és kórusok éneklük országszerte. Én ezt az én Istenemnek köszönöm. Annak, hogy amit mindig mondani szoktam, és amit önöknek sem tudok más biztatásként, más biztatással helyettesíteni, hogy nagyon sokszor érezzük azt a mi kis életünkben, hogy sok a teher, ami az ember vállára esik. S akkor csak azt imádkozhatjuk, hogy „Adtál Uram havat, adjál lapátot is!” Higgyék el, megkapjuk a lapátot. A behavazódást időnként nem lehet elkerülni. De jön az erős segítség, jön majd Magyarországnak is. Én ebben hiszek. Jön önöknek is. Jön mindenkinek, aki ezen a földön jóakaratóan és feladat-központúan akar élni. Engedjék meg, hogy befejezésül elmondjam önöknek, következzen az én olvasatomban az Ima Magyarorszáért.

Ima Magyarországért

Öregisten, Nagyisten
nézd, hogy élünk itt lenn
katlanba zárva
csodára várva
csöbörből-vödörbe magyarok.

Itt élünk, élve, se halva,
hurrá, a vödörben hal van
süthetünk szálkás kis pecsenyét,
a friss húst viszi már a fürge menyét
körben a bozótból
ragadozók szeme villog
az elhevert csordákon
áldozati billog.

(csitt, csak csendesen, ne kiálts,
mormold csak, mormold az imát)

Öregisten, Nagyisten
ha te nem, ki segítsen?
Sovány lakomára
nova bort kínáltak
s akik ezt megitták
mind bódultakká váltak.

(...csak csendesen, ne siránkozz,
bátran szólj, elkábult hazádhoz)

Öregisten, Nagyisten
érted sóvárog ma minden
akik hortyognak szanaszét
vagy éberem vigyáznak
síkos savas-eső alatt
bíz egyformán áznak.

(...csak csendesen, mind aki lázad,
báránybőr jelmezben figyelik a házad)

Öregisten, Nagyisten
erősíts a hitben
hogy ami késik
azért el nem múlik
él még a Te nyájad
bárha szőre hullik.

(...csak csendesen, nem használ a láрма,
mostoha szülők közt, itt még árvább az árva)

Öregisten, Nagyisten
más remény nincsen
mint igazad kegyelmed
hogy Te szabj végül rendet
maradék országnak

adj életes kedvet
a lecsokolt többi
gyógyítgasd ne engedd
önnön-gyilkosává válni
haza kell találni!

(...csak csendesen, mert vád alá vesznek,
jönnek janicsárak, kerék alá tesznek)

Öregisten, Nagyisten
nem hoztak, de vittek
a vak lóra azt hazudták bátor
suba alatt kupec lett a pásztor
múdalokkal altat nejlon-furulyája
dagonyáztat minket langyos pocsolóyába.

(csak csendesen, ne élvezd a táncot,
csörgesd, csak csörgesd a vattázott láncot)

Fájdalomban boldog régi jó Patrónánk
hegyeink elcsórták, eladó a rónánk
fulladunk a füstben a folyónkban cián
sorvasztja a lelkünk a ránktukmált Isten-hiány
mértékadó értelmiség minden mérték nélkül!
hóhér a halottal cinikusan békül
dús szobákban ál-parasztok
a búzát égetik ők nem a harasztot
melós vezér nyüszít, uszít
munkás ember helyben fut itt
a hajléktalant rendőr verte
shoppingcenter országszerte
mocskos pénznek nincsen szaga
gasztól rabolt s gaz lett maga
és a művész? búsan kérde
megvették a tehetséget
sirasd őket Ősi Anya
zsoldos pénznek sincsen szaga

(...csak csendesen, hagyd Krisztust itélni,
végtelen időben mindenkit megtérni)

Öregisten, Nagyisten,
kit kövessünk s kit nem?
Érlelj az eszmében de a rögeszmét távoztasd
histériát üzz el az indulatunk meghagyd
a reánk szabott leckét beteljesíthessük
gögösek se legyünk de kétségbe se essünk
náci-tudat, bolsi-tudat
csak álarc a Szörnynek
egyképp meggyötörtek

lám egymásra törnek
 gonosz század elment
 nehéz évek jönnek
 melegítsd eszünket, okosítsd szívünket,
 bíztass hogy a testvérharc megszűnhet
 göngyöld a Földgolyót Fiad köntösébe
 édes hazánkat is annak kellős közepébe
 a lapulást-alkuvást váltsa már valódi béke.
 Anyi gyalázatos koronát
 őrizd meg számunkra misztikus koronád.

(...csak csendesen, akinek füle van, hallja,
 a látónak látható, hasad az Ég alja)

Öregisten, Nagyisten
 mit akarjunk s mit nem:
 törvényed vezessen
 hogy e kis nép oda ne vesszen
 át ne lyukadjon helyünkön a térkép
 ki ne radiózzon a világi lét végképp
 serkentsd fel szolgálád a Magyarok Istenét
 kend meg könnyektől elhomálylott szemét
 küldd le a magasból újra e véres-véres földre
 tartsd köztünk szellemét most és mindörökre.
 (A Születés előtt túl hosszú volt az Ádvent
 – hiszen az életünk hova-tovább ráment –
 mielőtt nem késő, Te mondd ki az Áment.)

Ebben hiszek, amit Vörösmarty is mondott, lesz még egyszer ünnep a világon. Amikor a szeretet és bölcsesség bolygója lesz ez a föld. Krisztus szét nem szabdalt köpenye alatt. Kell, hogy legyen egy ilyen, az ami ma van, amit globalizációnak neveznek, amelyik elsorvasztja az egészséges nemzettesteket és gazdasági érdekeltségeket helyez oda, ez egy luciferi ihletettségu valami. Nem errefelé kell, hogy tartson a Föld, és mi, magyarok sem. Hiszünk ebben, hogy lesz még egyszer ünnep a világon. De addig is azt mondja ez a Krisztuslány, nagyon közel hajol hozzánk, és azt mondja: „Figyelj fiam, figyelj lányom, ez, ami ma van, ez még nem az. Ne hagyd magad becsapni. Élj, és munkáldokj azon, amit a sors néked

osztott!” Én azt kívánom önöknek, kedves, nálam sokkal nehezebb körülmények között élő magyar testvéreimnek, hogy jöjjön el egy idő, amikor még mindannyian életben vagyunk, még itt vagyunk ebben a földi színtérben, és egyszer majd összejövünk ebben a szép templomban a plébános úrnak a védelme alatt, és majd azt mondhatjuk, amit én remélek, hogy szép-szép, lehet, hogy szép ez az Ima Magyarországért, de hála Isten', most már boldogok a magyarok. Én ezzel a reménnyel fejezem be. Adjon Isten a havunkhoz lapátot, nekünk türelmet, de nem bambaságot. Isten éltesse önöket, előljáróikat és Magyarországot, ami szélesebb, mint ahogy sokan állítják. Köszönöm!

